

KURENT

Izhaja 1. in 16. vsakega meseca.

Naročnina znaša do konca tekočega leta 10 K ter se pošilja na upravništvo „Kurenta“, Stari trg 19. — Rokopise sprejema uredništvo „Kurenta“ v Križevniški ulici 9.

Posamezna številka velja 1 krono.

Leto I.

V Ljubljani, dne 1. septembra 1918.

Št. 3.

Sedem kranjskih Švabov

Risal France Podrekar.

Dobrični Kdeci ali Gmboš pōdi Kibi — morda nedar
sodelovalci pri našem dobičnanosnem podjetju
pa se boji javnosti prijateljsko svetujemo, da naj se
natihoma obesijo na najdaljši nep. Tega ne bo nihče
takoj opazil in kar je glavno: nes veliko nese!
Bratški pozdrav!
„Klub izdajalcev slovenskega naroda.“

FRANCO
PODREKAR 19

ali „joj tebi, Korošec!“

Soba št. 69.

Kako dobro tekne tak zajtrk: par trdo kuhanih jajc in košček črnega kruha po neprespani noči! Še cigareta in vsa moja nevolja radi neudobne, dolgotrajne železniške vožnje je izginjala z dimom vred skozi brezšipno okno.

Kakor psiček se mi je zdel naš poštni vlak. Pri vsaki postajici se je ustavil. Novi obrazi so prihajali v kupè in pod polnimi nahrbtniki se je udajala mreža nad mojo glavo. Večkrat sem pogledal gori na mrežo. Da bi prišla moja nepokrita glava v neposredno dotiko z nabrano aprovizacijo mnogoštevilne družine, si nikakor nisem želel.

Kolesa so se jokala po olju, stokala so po mazilu. Bila je to enolična melodija splošne mizerije. Dobro, da se je krčila za vsako kitico te pesmi daljava, ki me je ločila od mojega cilja.

„Gospod sosed, prosim ognja!“ In še preden sem mogel izustiti svoje dovoljenje, se je nagnil k moji cigareti, otrebil jo pepela in si prižgal ob njej svojo.

Istočasno kakor jaz je tudi moj sopotnik zajtrkoval: klobaso, teletino, mogoče je bila to kuretina — svetovna vojna mi je izbrisala iz spomina prave pojme o eni in drugi — bel kruh, privoščil si je bil polovico buteljke in menil, da ne more drugače pospešiti prebave kakor edino le s tem, da zaplete svojega soseda v običajni železniški razgovor.

Nisem se motil.

„Hvala vam za uslugo! Kam pa potujete?“

„V Gorico!“

„V Gorico? Iz radovednosti?“

„Ne, ostanem v mestu!“

„Jaz že ne bi šel! Toliko slabega sem slišal zadnji čas, da ne bi nobenemu svetoval bivanja v tem nesrečnem mestu.“

„In vzroki?“

„Oprostite, zdite se mi otrok, ki drvi brezskrbno, nepoznavajoč terena, v brezno.“

„Zelo laskavo zame!“

„Ali ničesar ne veste? Prav ničesar? V Gorici prebivajo tatovi, razbojniki, roparji, ubijalci in morilci.“

„Tako hudo vendar ni! Par obiskovnih eksistenc kakor v vsakem drugem mestu.“

„Ne, ne! Nočem trditi, da žive po drugih mestih sami pošteni, toda druga mesta so velika, Dunaj je velik. V Gorici je pa sedaj le malo prebivalcev in vkljub temu prekaša v tem oziru Gorica Dunaj. Evo vam dokazov! Mojemu prijatelju je bila ukradena listnica na pošti, ko je prešteval denar. V gostilni mu je izginil mošnjiček. Brzojavil mi je s privoljenjem štacijskega poveljstva, naj mu pošljem denarja. Hiše nimajo še gospodarjev in preden se vrnejo begunci v svoja stanovanja, bo izginilo vse pohištvo. Še vsak mi je tožil,

da ni dobil ničesar več. Novorojenčki se polagajo v skrite strelske jarke, po hotelih so pa tatvine tako rekoč skozi skrbno zaklenjena vrata vsako noč na dnevnem redu.“

„Imenitno povedano! Ves položaj pa slikate vendar s preživimi barvami. Ne rečem, nekaj resnice je na tem. Par mesecev po odhodu sovražnika pa tudi še ne more vladati prejšnji red. Pomanjkanje vrat, razbita okna nudijo pohajajem le preugodno priliko, da bi se je ne poslužili. Opreznost tudi meni ne bo škodovala, toda opreznost mi pa tudi ne sme kaliti veselja, ko bom po tolikem času zopet bival v naši solčni Gorici in užival vse njene dobrrote!“

„Komur ni svetovati, mu tudi ni pomagati! Stavim svojo glavo, da se boste še v najkrajšem času spomnili mojih besed in mojega svarila!“

Pogledal sem njegovo glavo in odklonil stavo.

Namrdnil se je, izpil ostalo polovico vina, naslonil glavo k steni in zaspal.

Prepričavši se o resničnem njegovem spanju sem se javno nasmehnil. Tak črnogled! Gotovo še ni nikdar videl Gorice! In tak tujec, katerega je njegov prijatelj kratkomalo nafarbal o svojih nezgodah, da ga je tem laže napumpal, si upa krasti čast našemu mestu!? Nasmeh je izginil z obraza. Obžaloval sem, da ni dobilo v svojem ponosu razžaljeno mesto v meni boljšega in vnetejšega zagovornika. Niti pogledal nisem več svojega soseda; zrl sem skozi okno, radujoč se, da se otresem v najkrajšem času te neprijetne družbe.

Kmalu nato sem zapustil vlak in presedel na drugega. Srce mi je bilo hitreje, ko sem se vozil po znanih krajih. Tu sem smo napravili izlet, na tej cesti je odnesla burja mojemu tovarišu klobuk, iz te vasi je bila blondinka Dora, gojenka učiteljišča, tu zopet fronta v vsej svoji veličastni, nemi grozoti s svojimi jarki, mrežami, vrečami, ovirami, granatami. Mnogo spominov sem zbujal, mnogo novega gledal, toda vedno je rinil med moje stare spomine in moje nove vtise kak tat, ropar ali razbojnik. Da bi imel tedaj svojega prejšnjega soseda še pri sebi, nabil bi ga!

Še par minut. Oprtal sem svoj nahrbtnik in vzel v desnico pleteni kovčeg, v levico pa dežnik. „Omnia mea mecum porto.“ Če bi ne bil grški modrijan Bias izrekel že davno teh besed, bi jih bil jaz prvi izustil, ko sem tako stoje čakal, da se ustavi vlak. Trdno sem tiščal kovčeg, ne zavedajoč se še, kako je vplivalo prijateljsko svarilo mojega bivšega sopotnika name.

„Bodi pozdravljena, solčna Gorica!“ sem vzkliknil.

„In vsi njeni razbojniki, morilci in ubijalci, tatovi in roparji!“ mi je pošepnil veterček. Ozrl sem se. Čemu mi pa oni-le mož vedno sledi v enaki razdalji? Gotovo nima poštenih namenov. Položil sem kovčeg

k svojim nogam na tla in počakal, da me je prehitel sumljivi neznanec. Sumljiv? Je pa že zares smešno! Z istim vlakom se je bil pripeljal v mesto kakor jaz. Kaj pa oni vojak? Naravnost proti meni prihaja. Torej tako daleč je že prišlo, da se vrše zločini o belem dnevu! Sapa mi je zastala. Kaj bo? Pri meni je. „Bitte um Feuer!“ No, hvala Bogu, dobro se je obnesla ta krvava epizoda.

V hotelu je prisedel k moji mizi tujec. Pomikal sem kovčeg bliže svojemu stolu, da bo imel več prostora. Kdor ima tako čelo kakor novodošlec, mora biti rojen hudodelec, najmanj pa tat, sem modroval sam pri sebi. Zraven tega še preveč razvita podočnica, zabuhel obraz in nestanovitne, begajoče oči. Kosilo mi ni teknilo. Paziti sem moral na vsako njegovo kretnjo. Sedaj bo! V notranji žep sega. Po revolver? Ne! Svojo dozo s cigaretami mi ponuja. Zastrupiti, uspavati te hoče, ne kádi! Tekom pogovora, ki se je razvil nato med nama — sedela sva sama pri mizi — mi je dal svojo vizitko: višji uradnik v notranjem ministru.

„Dobro poznaš ljudi!“ sem si očitil in si zaželel svojega bivšega sopotnika. Ščegetal bi ga do popolne nezavesti. — Popoldne sem taval od hotela do hotela, iskajoč prenočišča. „Mi je žal!“ — „Žalibog!“ — „Vse zasedeno!“ — „Za par minut ste prišli prepozno!“ — „Vse sobe oddane!“

Stvari so se lepo razvijale in pogled v bližnjo bodočnost ni bil prav nič prijazen. Ne ostane drugega kakor ljudski vrt. S kovčegom, nahrbtnikom in dežnikom! Na klopi! Kako hitro me izvohajo roparji, morilci!

„Še ena soba je prazna v četrtem nadstropju. Številka 69. Na koncu hodnika. Ima pa dve postelji. Če greste spat, pustite sobo odprto, da pride vanjo zadnji prosilec. Kaj hočete, vojna je in vsak dan toliko tujcev!“

Obiskal sem bil skoraj vse hotele in restavracije, izpil v vsakem po eno četrto vina, zato sem bil preveč utrujen, da bi ne sprejel zadnje ponudbe. Zaužito vino me je pa tudi osokolilo. Nisem se več bal sobe z dvema posteljama in z neznanim mi še spalnim tovarišem.

V sobi skoraj popolna tema. Električna ni delovala, sveče nobene. Z vžigalicami sem si svetil. Izbral sem si posteljo pri zidu. Globoko pod njo, prav k zidu sem prislonil kovčeg, nahrbtnik in dežnik. Rjuh nobenih. Dve kratki odeji. Dolgost enaka širokosti. V stropu luknja. Gotovo od šrapnela. Mrzel večerni zrak je pihal brez vsake ovire skozi okna v sobo, ohlajal mi razgreto čelo, a mi s tem tudi odganjal pogum, ki me je stal toliko lepih bankovcev.

Hlač si nisem slekel, da je imelo vsaj srce kam pasti v slučaju nevarnosti in sile. Pod srajco sem skril listnico in telovnik mi je varoval uro. Nato sem se sključil po odejo in — zamižal.

Pozor! Že prihaja. Vrata so se zaprla. Celo ključ je obrnil, samo da me bo bolj nemoteno davil. Toda

povem ti, dragi neznanec, da se bom branil! Smrčal sem. Naj misli; da spim. Obraz sem bil že prej obrnil proti njegovi postelji, da opazim takoj vsako sumljivo kretnjo.

On še ne spi. Najmanj dve uri ga že opazujem. Kaj čaka? Jaz smrčim, da me že vse boli. Sedaj je segel z roko pod blazino. Bodalo ali revolver? Mogoče tudi kako uspavilo, omamilo?

Nevede in nehote sem prekinil svoje smrčanje. Kozel! Tega se je ustrašil. —

Še vedno ne spi. Obrnil se je proti meni. Ali se niso zasvetile njegove oči? Gleda torej. Fant, pazi!

Razžaljeni berač.

Risal A. Areh. Smrekar.

Berač učitelju: „Kaj, tak-le bo mene zmerjal s ‚tovarišem‘?“

Desna roka, na kateri sem ležal nepremično, mi je zaspala. Rad bi izpremenil svoj položaj, kar pa ne bi bilo varno. Z nadčloveško močjo sem se boril z zaspancem. Prejšnja noč — vožnja, popoldan — dirka po mestu. In ta noč z neznanim razbojnikom. —

Le pogum! Do zore moreta biti še dve uri. Zopet se je zganil. Kaj ima vendar pod blazino? Mogoče računa z dejstvom, da spi človek komaj proti jutru najtrdnije. Mogoče mu ne ugaja tema? —

Dani se. Tudi on je to opazil. Skočil je s po-

stelje in si zvil cigareto. „Salamenska noč!“ sem ga slišal reči.

„Oprostite, ali ste Slovenec?“ Tudi jaz sem vstal.

„Seveda sem, urednik „Kurenta“ iz Ljubljane!“

„No, jaz sem pa njegov sotrudnik!“

„Imam čast! Še prej mi pa povejte, čemu ste celo noč bulili oči vame!“

„Ali jih nisem imel zaprtih? Čudno! No, smatral sem vas za razbojnika, ki si je poiskal v hotelu svojo žrtev.“

„Isto sem mislil jaz o vas! Vaše smrčanje, vaša lega, vse je bilo tako prisiljeno in k vsemu še vaše oči.“

„Kaj ste pa imeli pod blazino? Trikrak ste segli pod njo!“

„Listnico, ker vam nisem zaupal.“

Stopil sem k oknu. V prvih solnčnih žarkih se je kopalo mesto. Globoko pod oknom se je pričelo vsakdanje mestno življenje. Vse se je veselilo krasnega jutra. Samo opazovalec pri oknu v četrtem nadstropju, soba št. 69 je gojil črne, krvoločne misli. Ej, da bi prišel tedaj njegov sopotnik v sobo, s kako slastjo bi mu potegnil s kleščami vse nohte s prstov, obril bi ga z ročno žagico in mu končno še rekel: „Oprostite!“

Manica:

Največji blagoslov.

Velik praznik! Mati skrbna
k sebi nam veli
in nam vsem otrokom svojim
tole govori:

„Ljubi sini, hčere moje,
slušajte zvesto:
danes velika bo maša
v cerkvi za goró.

V svetem strahu vsi hitite
pod cerkveni krov,
tam molite, da dobite
božji blagoslov!

Jaz bom že z obraza brala
onemu nocoj,
ki prinesel blagoslova
največ bo s seboj!“

V malo cerkvico zagorsko
smo nato odšli
in goreče premolili
tamkaj ure tri.

Le starejši bratec toli
je poreden bil,
da — namesto v hišo božjo —
v krčmo je zavil.

A gredoč iz krčme bil je
pa tako vesel,
da med potjo proti domu
vriskal je in pel.

Ko smo pota prehodili
že precejšnji kos,
je veseli bratec padel,
si potolkel nos.

Le s težavo se ubožec
kvišku je pobral
in oprt na nas do doma
komaj prikrevljal.

Mamica res na obrazu
brala je takoj,
da je največ blagoslova
brat užil nocoj.

Ferdo Plemič:

Pravljice za odrasle.

4. O odseku za ljudski blagor.

Nekoč je bila v deveti deželi huda stiska. Nero-dovitno leto je nastopilo in po zimi so pričeli ljudje gladovati. To je šlo kralju Simpliciju k srcu, poklical je svojega ministra, pa mu je dejal:

„Čujte, ta zadeva, ta, saj veste, kaj menim, nam-reč ono — ljudje stradajo. To vendar ne gre v deveti deželi, ki so jo vedno vsi blagrovati. Torej nekaj treba ukreniti, tako ali onako, samo brž, brž in brž. In zdaj odredite in poročajte mi čimprej.“

Minister je zmajal z glavo, pa je odvrnil:

„Hm, jaz bi res ne vedel, kako temu v okom priti, premalo sem izkušen v takih zadevah. Tu je najbolje, da skličemo vse strokovnjake v tej zadevi. Ti naj se sestavijo v poseben odsek, pa naj proučijo vso stvar. Tako pridemo najprej do svojega smotra.“

„To je dobra misel!“ reče kralj, „le storite tako, pa brž, brž in brž, ker ljudstvo se mi smili in dežela pride ob sloves.“

In poklicali so najznamenitejše strokovnjake ter jim rekli, da njihovo delo ne bo zastoj, ker pojde vse na državne stroške. In prišli so najboljše redovani

V 1. seji naslov odseka, ki bodi: „Odsek za ljudski blagor.“

V 2. seji so si izvolili predsednika g. svetovalca Lenticija.

V 3. seji so določili, koliko dijet ima sprejeti dnevno vsak član odseka.

V 4. seji so načeloma izjavili, da bodi odsekovo delo temeljito.

V 5. seji so določili odsekovega tajnika in blagajnika.

V 6. seji so izdelali odsekov pravilnik.

V 7. seji so pravilnik nekoliko preuredili.

Naši zvonovi.

Risal Maksim Gaspari.

Pravi rod ne zataji svojih pradedov.

uradniki, a le taki, ki radi najmanjše stvarice navdušeno popišejo največ papirja. In prišli so najiminitnejši učenjaki, a le taki, ki zasledujejo vsako stvar do korena. In prišli so najuglednejši trgovci, a le taki, ki so ob draginji najdražje prodajali. In prišli so najzvitejši advokati, a zopet le taki, ki bi znali besede uradnikov, učenjakov in trgovcev najlepše zaviti in poviti, da jih ne bi vsak bedak razumel.

Prišli so in sedli k pojedini, da začno delo na dobri podlagi. Potem so se pričeli posvetovati dan za dnem v dolgih, mučnih sejah. In po dolgem posvetovanju so določili:

Le dezertar v Blejskem jezeru bo ušel kruti usodi rekvizicije.

V 8. seji so ga še nekoliko preuredili.

V 9. seji so pravilnik sprejeli proti ugovoru člana Servacija, ki je mēnil, da so se s pravilnikom nekoliko prenašli, kar se bo pozneje poznalo. „Pri dijetah,“ je pripomnil doktor Prasandel (ukor predsednika!).

V 10. seji so sklenili, da bo treba voliti razne pododseke.

V 11. seji so razne pododseke določili.

V 12. seji so se pododseki sestavili.

V 13. seji so pričeli z določitvijo skupnega načrta.

V 14. seji so skupni načrt izdelali.

V 15. seji so reševali podrobne načrte za posamezne pododseke.

V 16. seji so izdelali zahtevano poročilo o dosedanjem delovanju kralju.

V 17. seji so določili, da se poročilo natisne v posebnem zvezku.

V 18. seji so prečitali razna časniška poročila o delovanju odseka.

V 19. seji so sestavili zahvalo raznim časnikom.

V 20. seji so sestavili opomin ljudstvu, naj potrpi.

V 21. seji so izdelali drugo poročilo kralju.

V 22. seji so določili, katera javna predavanja o perečem vprašanju bi bila umestna.

V 23. so sestavili zahvalo profesorju Stisnijolu za vzorno njegovo predavanje: „Pomen hlačnega pasu v časih lakote.“

V 24. seji so izpremenili pravilnik v toliko, da odsek za blagor ljudstva lahko voli častne in dopisujoče člane.

V 25. seji so izvolili vrsto častnih članov.

V 26. seji so izvolili par dopisujočih članov.

V 27. seji so sestavili odgovor na tretje kraljevo vprašanje glede odsekovskega delovanja.

V 28. seji so sestavili nov oklic ljudstvu, naj še malo potrpi.

V 29. seji so sklenili imenovati za posamezne po lakoti prizadete okraje komisije zaupnih mož.

V 30. seji so bile te komisije končno imenovane.

V 31. seji so sestavili navodila za okrajne komisije ter tozadevne „vprašalne pole.“

V 32. seji so sestavili tretji oklic na prebivalstvo, naj vendar potrpi in zre z zaupanjem na odsek za ljudski blagor, ki vendar prav živinsko deluje.

V 33. seji so ukrepali, kaj ukreniti z ozirom na nesramne napade rdečkarskega lista na odsek.

V 34. seji so reševali razna poročila zaupnih okrajnih komisij.

V 35. seji so izključili iz odseka člana Firmina, ki se je v polpijanem stanju javno izrazil, da mu je odsek velika zabava in da svoje može dostojno redi.

V 36. seji so določili sestaviti izvleček vseh dosedanjih sejnih zapisnikov.

V 37. seji se ta izvleček prebere in odobri.

V 38. seji se izvleček izroči tisku.

V 39. seji je odsek na podlagi svojega delovanja in zaupniških poročil sestavil o perečem vprašanju sledeča lapidarna stavka:

a) Vzrok lakote je pomanjkanje hrane.

b) Dokler odsek ne reši vprašanja prehrane, priporoča ljudstvu, da štedi z živili.

V 40. seji konstatira tajnik, da je zmanjkalo črnih. Seja odgojena.

V 41. seji . . . v 42. seji . . . v 43. seji . . . Kralj Simplicij že davno ni vprašal več, naj mu odsek poroča, ker obupal je že nad njim. Ali sodil ga je krivo, ker medtem je bilo vprašanje ljudske prehrane že povoljno rešeno. Nova letina je nastopila, bogata je bila in hrane je bilo za vsakega dovolj.

Ali člani odseka tega niso opazili. In tako je deloval neumorni odsek še nadalje neumorno in če ni izumrl, deluje še danes.

Bahun:

V aleji.

Jesen gre v deželo,
še cvete aleja —
napij se ljubezni,
srce, če te žeja.

Devojke vse bele
se paroma šetajo
in zlata nebesa
z očesci obetajo.

Kot kačice vitki
dehteči so stasi,
in mehki in gibki
nevidni so krasí.

Zasmej se in plani
in živo poljubi
veselo dekletce
na ustna in grudi!

Ustrezi vsakemu!

Prijatelj: „Ti nisi moderen človek, tvoje brke štrle na vse vetrove kakor staremu drvarju. Ostrizi si jih pač po angleškem vzorcu.“

Ubogam ga in pristrizem brke po novi modi. Zdaj pa svoji ženi nisem bil všeč, ker izgledal sem premlad in prenevaren. Grem tedaj in se do golega obrijem.

Drugi prijatelj: „Ampak ti izgledaš kakor obrita...“
Na to anatomske prisposodbe slabe vrste pustim rasti brke in brado. Sedaj sem bil mogoče kaj lepši. Tako

od daleč sem bil Napoleonu III. podoben. In ko grem nekoč po ulici, srečam troje srčkanih deklet. Čudno me ogledujejo, ozro se za mano, zahihitajo in ena izpregovori sladko besedo: „Kozel.“

Tudi mecen.

Vojni dobičkar v (restavraciji): „Kaj pravite, da jaz ničesar ne storim za umetnost? Le vprašajte slikarja, ki sedi pri oni-le mizi . . . še včeraj sem mu plačal pol litra vina!“

Priloga Kurenta.

Leto I.

V Ljubljani, dne 1. septembra 1918.

Štev. 3.

Kurentov Album.

V založbi „Kurenta“ je izšel, kot nekaj predhodnik lista samega, humoristični almanah „Kurentov album“ s sledečo vsebino:

Uvodna beseda. — Fran Miličenski: Ali bi ali ne . . . ? — F. Golar: Veselje. — Ivan Cankar: Resignacija. — Rado Murnik: Vojna ljubezen. — Junij Brut: Kurja historija. — Ferdo Plemič: O Klanjacijski sreči. — -ba: Vesela elegija ali dohtar Šušteršičeve gloriole konec. — Damir Feigel: Na krivih potih.

„Kurentov album“ je bogato ilustriran ter prinaša sledeče risbe naših najboljših satiričnih in humorističnih risarjev: Maksim Gaspari: Lepšega para na svetu ni . . . — Po sklepu miru z Rusijo. — Ubogi tobakarji. — Pogled v prihodnost.

France Podrekar: Mir? — Novo božanstvo I. 1918. — V dobi pomanjkanja mesa. — Ropar. — Načrt za novo skupino na pročelju ljubljanskega gledališča.

Hinko Smrekar: Kurent. — Srečna Avstrija. — Vsenemški most do Adrije se maje. — Pametna misel. — Zgodnja dunajska birma. — Razvoj človeka ali nazaj k naravi. — Vse zaman! — Cmok-svet in Vsenemec-aneksionist. — Vasovavci sedanjega časa.

Poleg tega ima „Kurentov album“ še celo obilico krajših humorisk in dovtipov, ki jih tu ne moremo posamezno navajati. „Kurentov album“ je prva slovenska edicija te vrste ter smelo trdimo, da še nobeno izdanje pri nas ni vzbudilo toliko zabave in smeha kot ravno ta album. Kdor hoče za nekoliko trenutkov pozabiti moreče skrbi sedanjosti, kdor rabi razvedrila ter se želi zopet enkrat od srca nasmejati, naj ga naroči. Stane 4 krone 20 vinarjev.

Naročnina se pošilja na upravništvo „Kurenta“ v Ljubljani, Stari trg št. 19. (Zvezna tiskarna.)

Tiskovine vseh vrst

kakor: časopise, knjige, brošure, cenike, lepake, letake, vsporede, tabele, račune, kuverte kakor tudi pisemski papir s firmo, vizitke, naslovnice,

računske zaključke

in vsa v to stroko spadajoča dela izvršuje ukusno in ceno

Zvezna tiskarna v Ljubljani, Stari trg 19.

V zalogi ima tiskarna tudi vse po najnovejših predpisih izvršene obrazce za slav. občinske urade, aproviz. in cestne odbore, zadruge, gg. trgovce, odvetnike, notarje, gostilničarje itd.

Njegova zadnja želja.

Kmet ženi na smrtni postelji: „In veš, Urša, če se boš še možila, pa vzemi Joškovega Tončka, on mi je namreč še dvesto goldinarjev dolžan!“

Neverni Tomaž.

Dva dečka gresta po cesti. Pri neki hiši se ustavita in prvi deček zakliče proti prvemu nadstropju: „Mama, mama, poglej doli.“ K oknu pride sestra in reče: „Mama nima časa in ne more priti k oknu!“ „Vseeno,“ zakriči deček, „mama mora pogledati skozi okno.“ Končno pogleda mati doli in zakliče: „Kaj pa je, sinko?“ „Ah, nič ni,“ reče deček, „ampak moj prijatelj ni hotel verjeti, da imaš krof.“

Narobe svet.

- „No, kako ti ugaja nova restavracija?“
- „Narobe svet!“
- „Kako to?“
- „Mlado vino in stare natakariče!“

Priporočamo edino **Jos. Petelinc v Ljubljani**, Sv. Petra slovensko trdko za vodo 3. hiša levo za šivalne stroje in njih posamezne dele, olja in igel. — Potrebščine za šivilje, krojače in črevljarje, kakor tudi družega galanterijskega blaga v veliki izbiri ter po solidni ceni vedno v zalogi. — Šivalni stroji vseh sistemov in oprem za rodbinsko in obrtno rabo vedno v zalogi. Večletno jamstvo! Ceniki na razpolago!

M. Mihelič, Ljubljana Selenburgova ulica.

Trgovina s ščetinarskimi izdelki, galanterijo in parfimerijo.

UMETNIŠKE RAZGLEDNICE
PISEMSKI PAPIR
ŠOLSKE POTREBŠČINE
MARIJA TIČAR, LJUBLJANA

Domača semena

suhe gobe in druge pridelke
kupi je trgovina s semeni
SEVER & KOMP., preje
PeterLassnik, Ljubljana
Marijin trg.

Nasproti glavne
pošte

Zlatnina - ure - srebrnina
F. Čuden Sin
nasproti glavne pošte v Ljubljani
Prijazna postrežba.

Jadranska banka

Podružnica Ljubljana.

Delniška glavnica: K 20,000.000.—
Rezerve: okrog K 4,000.000.—

CENTRALA: Trst.

PODRUŽNICE: Dubrovnik, Dunaj, Kotor, Metkovič,
Opatija, Spljet, Šibenik, Zader.

SPREJEMA: Vloge na knjižice in jih obrestuje po čistih 4%.

Vloge na tekoči in žiro račun proti najugodnejšemu obrestovanju.

KUPUJE IN PRODAJA: Devize, valute, vrednostne papirje itd. in srečke c. kr. razredne loterije.

ESKONTIRA: Menice, devize, vrednostne papirje itd.
IZDAJA: Čeke, nakaznice in akreditive na vsa tu- in inozemska mesta.

DAJE PREDUJME: na blago, ležeče v javnih skladiščih.

PREVZEMA: Borzna naročila in jih izvršuje najkulantneje.

Brzjavni naslov: JADRANSKA. Telefon šte. 257.

Listnica uredništva.

I. R. v M. Vi požete:

Rad šel bi do Tebe,
oj ljubca ti moja,
ker v palce me zebe —
oj holadi hoja!

Ustregli smo Vaši iskreni želji, ter ponatisnili Vašo pesem, ki zveni — to sami priznate — kakor narodna pesem. Mesto honorarja Vam dajemo tale svet: Nikar ne hodite k svoji ljubici, če imate tako strgane čevlje, da Vas zebe v palec. Počakajte vsaj toliko časa, da bo imela tudi ona strgane čevljičke, kar se bo zgodilo v dveh mesecih, kakor poznamo mi vojna obuvala.

Hlapca

sprejme takoj Zvezna tiskarna v Ljubljani,
Stari trg šte. 19.

BALKAN trgovska, špedicijska in
komisijska deln. družba

Podružnica v Ljubljani. — Akcijska glavnica K 1.500.000.

Špedicija vsakega blaga. — Vskladiščenje. — Zaccarinanja. — Reekspedicija. — Prevažanje pohištva.

Lastnica I. Ljubljanskega skladišča

KRISPER & TOMAŽIČ

Direktna zveza s progjo južne železnice. - Tel. št. 100.

Pozna jo!

„Gospe ravnateljice absolutno ne morem več trpeti!“

„Kaj ste ji pa naredili, milostljiva?“

Vedno „nobel“.

Zdravnik: „Kako gre gospodu so-progu?“ — žena vojnega milijonarja: „Slabo, gospod doktor, je že izgubil samo zavest!“

MAKINERIE ROZANCO
IN PARFEMI

ROZANCO
Ljubljana
Slovenska ulica 12

Feliks Potočnik

Šelenburgova ul. 6, I. nadstr.

Modni atelje za dame in gospode.

Isotam se obračajo in modernizirajo obleke za dame in gospode
:: po najnovejši modi. ::

KINO IDEAL
se priporoča p. n. občinstvu.

Gospodarska zveza

centrala za skupni nakup in prodajo
v Ljubljani

registrovana zadruga z omejeno zavezo.

Stalna zaloga poljedelskih strojev:
motorjev, mlatilnic, viteljev, slamo- in reporeznic, brzoparilnikov, plugov, bran, čistilnikov itd.

Prodaja:

umetnih gnojil, kolonijalnega in specerijskega blaga ter poljskih pridelkov.

Zaloga:

travnih in deteljnih semen, pese, korenja, repe.

Zaloga:

pristnega domačega in gorskega vina, žganja itd.

Lastna izdelovalnica in prekajevalnica klobas. — Lastna zeljarna.

Kupujte domač izdelek!

MLEKARSKA ZVEZA

kupi po najvišji dovoljeni ceni vsako množino mleka pod najugodnejšimi dobavnimi pogoji. Na željo preskrbi dobaviteljem mleka različno drugo v gospodinjstvu in gospodarstvu potrebno blago in ga za mleko tudi zamenja.

Dalje ima Mlekarska Zveza v zalogi vse mlekarske potrebščine, kakor tudi različne inozemske izdelke, zlasti razne vrste sira po primerni ceni.

Ljubljanska kreditna banka

Delniška glavnica: K 10,000.000.—. Rezervni fondii nad K 2,000.000.—.

CENTRALA: Ljubljana, Stritarjeva ulica št. 2.

PODRUŽNICE:

Split.

Celovec.

Trst.

Sarajevo.

Gorica.

Celje.

Vloge na knjižice obrestuje po 4⁰/₁₀₀. — Vloge na tekoči račun obrestuje po dogovoru. — Posreduje nakup in prodajo vrednostnih papirjev in izvršuje borzna naročila najtočneje. — Daje predujme na vrednostne papirje in blago. Eskontuje in vnovčuje menice. — Dovoljuje aprovizacijske kredite.

Poslovno mesto c. kr. avstr. razredne loterije.

Politika gospoda Matevža.

Davkarja Matevža je zasrbela noga, baš med peto in stopalom, kar je zares nerodno. In še sezut ni bil. Strela! Takole po večerji je mnogokrat začutil bridkost telesnosti, ki mori duha... Ravno se je lepo vsedel in položil noge čez pručico; roke so mirno držale časopis, prav nad glavo je sijala in gorela rdeče zastrta žarnica; globoko iz notranjosti je plala neka prijetna zadovoljnost, razlivajoč se v obraz in oči; in si je bil odpel srajco v ovratniku, pa je komaj dihal; nalahno, nalahno je prihajal mir v srce — nak! gospod davkar je baš hotel nekaj pomisliti, pa ga ugrizne ta, ta pre-klicani...

„Pepe!“ je dejal ves iz sebe in brcnil z nogo.

Marta, ki je ravnala na predalniku perilo, se je strahoma ozrla. Hči, ki je dremala za pečjo, je odprla oči. A Pepe se ni zmenil.

Gospod davkar se je vzdignil s stola ter se prestopil na eno samo nogo.

„Hejc!“ je težko klecnil s kolonom, pa je le še bolj zasrbelo.

„Krč, kaj? Te boli, kaj?“ je vprašala Marta.

„Kaj bi me ne, zavoljo takih otrok!“ je trpko odgovoril mož.

Takrat so Pepeta brž zbudile hude slutnje. Kuštrava, zaspana glavica se je čemerno prihulila iz posteljnjaka.

„Ti grdavš!“ je pihnil vanj davkar. A dobričnik, kakor je bil, ni maral bolj izrazito udejestviti svoje jeze. „Marš po copate!“ Potem je sédel nazaj k mizi in z vidno potrpežljivostjo stresal nadležno okončino, dokler ni prinesel Pepček copat in začel sezuvati očetu čevljev.

„Kaj je tvoja prva dolžnost?“

Fanté je namrgodil obraz in debela solza mu je kanila v čevljev.

„No, še cmeril se boš! Ali sem te morda nabil, kakor si zaslužil? V prvo šolo hodiš, pa si tak otrok otročji! No? Še nogavico dol in požgačkaj tam po sredi! Boš že še videl, kaj je revmatizem...“

Pepček je počenil prav pod očetovo nogo. Prijeten in smešen se mu je zdel ta nagajivi opravek: žgač, žgač! hihih! — in nehote se mu je ublažil obraz.

„Ali si večerjal nocoj?“

„Sem.“

„In molil, preden si legel?“

„Tudi.“

„Prav, prav,“ je poučil gospod davkar. „In mene se nič ne domisliš, kaj? Danes ti zadnjikrat povem: to je tvoja dolžnost, absolutno in brez pardona, razumeš?“

„Ja!“ je odgovoril sinček in krepko požgačkal tam po sredi, baš med peto in stopalom.

Slovenke - titularne žene in neveste Madžarov.

Risal Areh Smrekar.

(„Nazaj! Se ne sprejme!“)

„Zdaj!“ so se veselo nasmejali ata. „Ej, ej, Pepe, saj znaš, ampak muhast si včasih, muhast!“

Tako se je vrnilo ravnodušje v srce gospoda davkarja. Spet so prijele roke za časopis in globoko iz notranjosti je plala zadovoljnost, tiha, blažena ter resnična, ki je tako potrebna za vsako duševno delo... Čudo prečudno, je pomislil Matevž, takole zeljice in fižolček — pa mi tekne kakor nevemkaj. Ej, ej, vse mi zaleže, vse mi tekne! —

„Pavla!“

Dvajsetletna hčerka je spet odprla oči.

„Pavlinca, kaj pravi ‚Dobrodelno srce‘?“

„Saj res,“ se je pretegnila dekle in vstala od peči. „Boste pomagali, ata? Jutri je seja, veste, pa še zapisnika nimam. Oh!“

„Ha, ha, lepa tajnica!“ so rekli ata.

„Saj je vse vkup neumnost, oh!“ je zazdehala Pavlinca.

„Neumnost, ja!“ so potrdili ata ter zamahnili z roko. „Ampak lepo ime je to: ‚Dobrodelno srce‘ — nãk, nič napačno društvo.“

Pavlinca je prinesla debelo knjigo, imenovano: Zapisnik odborovih sej ‚Dobrodelnega srca‘, ter jo položila na mizo.

„Boste pomagali, ata?“

„Bom,“ je odgovoril davkar. Čemu bi ne pomagal? Saj brez njega skoro nič ne opravijo... „Ej, dušice, le sem!“

„Pa kako pravzaprav izgleda ta vaša dobrodelnost, v čem namreč obstoji?“ so vprašali ata v svrhu informacije.

„Oh, saj še sama ne vem. Zmešnjava je vse vkup, sploh, sama sitnost in zmešnjava. Gospa Mesarjeva je predsednica — uf, tako debela ženščina! Veste, zadnjič pride v društvo, z gumijem na petah, joj, in dve kili mesa prinese. Za reveže, pravi, in se brž vsede pred nas, pa očala na nos! Češ: le pogledjte me! Me pa v smeh, joj!... To jo še bolj jezi. Pa hoče le ona imeti glavno besedo. Druge se pa ne dajo kar tako — klepetulji, in debatirajo. Oh, saj pravim, vse vkup je zgolj neumnost.“

„Haha, komedija, prav fletna komedija!“ so pripomnili ata in prisrčno nadaljevali: „Ampak — haha, reči moram, vsa zadeva je nekako interesantna... Mesarjeva, praviš?“

„Tisti čok!“

„Ki je tako rdeča?“

„Ja.“

„Hej, pa takole z rokami maha... Strela, Pepe, zli spiš?“

Gospod Matevž je bil pripravljen, še vse bolj natančno popisati in obrazložiti gospo Mesarjevo, ali pripetila se mu je neugodica, ki je prav v živo zadevala njegovo lastno osebo. Ta zadeva je bila pa takole: Nenadoma, kar na celem je zaznal Matevž, kako mu

je nekaj zagomazelo tam spodaj na levi nogi, baš v pregibu mezinca. Kakor bi ga bil nekdo s kosmato kocino: žgač! — in nič več... Čaj, zgaga zgagasta!

Gospod Matevž je ugledal, da Pepe dremlje. Tik pred njegovimi nogami! Strela! — pa ga je lopnil z levo okončino po rami — tega površnega Pepeta.

„Absolutna višina,“ se je jecljaje otresal zaspani prvošolček.

„Viž ga! Krč, kaj, boli, kaj?“ se je oglasila skrbna Marta.

„Otrok, zaspanec, Pepe, zapomni si, jaz bom drugo pot nastavil! Dremlje kakor polh! Razumeš, Pepe?“

Pepe se pa ni streznil in hudo mu je bilo.

„Pravim, Pepe, če razumeš?“ so vztrajali ata.

„Ali si že bral tisto Jurčičevo o polhih?“

Pepe pa ni mogel nič reči, cmerilo se mu je, in čim dalje si je mencial oči, tem bolj so mu lezle skupaj.

„No ja, no ja!“ so menili ata.

„Deseta ura!“ je pristavila mati ter še bolj pridno hitela s perilom.

Matevž je pa stegnil noge v Pepetovo naročje in malce pozaprl oči. Nič več ga ni srbelo in spet je bilo vse dobro... Potem je takole pomislil: „Reči moram, da vplivajo včasih navidez malenkostne nesreče zelo dalekosežno, da zmedejo in prekinejo takorekoč vsako popolnejše duševno delo. Na primer: tako tenek dražljaj na najskrajnejšem koncu človeškega telesa — pa te vsega prešine... Čudo prečudno, rekel bi, skrivnost... Ali je to kar takšna kri in je človeku takorekoč uročeno? Vsekako je tudi ta zadeva nekako interesantna in treba nastaviti pot, da se informiramo, v čem pravzaprav obstoji zgoraj imenovana komedija... Haha, haha...“

„Ej, dušica, v čem torej obstoji ta burka?“ je povzel besedo in odprl veke. „Oziroma, kakšen ustroj ima vsa ta čudno čudna zadeva, Pavlinček moj?“

„Oh!“ je odgovorila mlada gospodična.

Seveda, če premislimo, bi se dala vsa reč že kako uravnati, tako ali tako, na ta ali oni način... Reči moram, stvar je kočljiva, a interesantna, zelo, zelo... gotovo...“ Gospod Matevž je postal malce zaspan, a to nič ne škodi. Beseda mu teče, kakor da jih stresa iz rokava — strela! on bi govoril opolnoči, če bi bilo treba! In zmerom pametno. Priznati se mora, da ima takorekoč kljub vsem naporom zmerom neko zadostno količino, rekel bi, razboritosti v rezervi... „Pavla, potemtakem je treba premotriti vso stvar z nastopnega stališča. Vsaka zadeva mora imeti predpisane statute. Na primer: država ima svoje zakone, sodnija je sezidana na paragraf, policaj tudi ni kar tjavendan prišel na svet in v moji davkariji je statutov na preobjedek. Vprašam torej, ali deluje vaše društvo, imenovano ‚Dobrotljivo srce‘, po določenih pravilih, rekel bi, takorekoč po paragrafih?“

„Kajpa!“ je veselo potrdila hči. „Saj imamo pravila in poslovnik, predavanja in zapisnik in blagajniško knjigo: sploh vse imamo! Ampak take kmetice ni nikjer, kakor je naša predsednica.“

„Tako!“ je odobril gospod davkar. „In finance?“

„Sijajne. Denar kar sam leti skupaj. Ampak imamo tudi reklamo! Za vsakim voglom najdete lepak našega društva ter devetinsedemdeset rednih članic...“

„Dobro, že dobro,“ so resno prekinili ata. „Toda, zdaj mi povej po pravici! Ali te kaj dobro skubejo — ti dobrodelni ljudje in njih zadeve?“

„Mene? O ne! Saj sem tajnica! Pa naj mar še plačujem? Ali bi bila neumna!“

„Glej jo politiko, haha...“ so se smejali ata.

„Punčara, saj imaš čisto zdravo stališče!“

„Ja, pa še nekaj!“ se je domislila ona. „Boste, ata?“

„Kaj?“

„Najprej povejte, če boste!“

„Bom!“ so dejali ata.

„Veste, častnih članov nam še manjka. Smo se že zadnjič kregale radi njih. Mesarica pravi, da jih ni treba. Ona ve! Pa jih bomo nalašč volile — enoglasno! A ne vemo, koga bi. In Katica je rekla, da bo predlagala vas.“

„Strela!“ je brcnil gospod Matevž veselo začuden. Pa ga ni srbelo.

„Saj bom, saj bom,“ je zajavkal Pepček.

„Nič ne boš, spat pojdi!“ so se naščeperili ata od samega veselega genotja in dobrote. „Spat, pravim — marš!“ In so se vzdignili ter svojeručno zakotalili sinka v posteljnjak — dete majčkeno, nebogljeno.

„Viž ga!“ je pripomnila skrbljiva Marta.

„Kar tiho, pa jezik za zobmi! Kar nič mu ne boš dajala potuhe! Jaz sem gospodar!“

„Durchhalten!“

Risal France · Podrekar.

Da se nekoliko odpomore bedi, ki vlada med ljudstvom, bo slavna oblast milostno dovolila revnejšim slojem, da se hodijo past na dobro pokošene občinske travnike seveda pod primernim nadzorstvom.

Tako so dejali oče Matevž in na smeh jim je šlo, da so se tresle ustne. Roke so se kar same povzdignile in najrajše bi koga objele — makar tudi Marto, to ljubeznivo, dobro ženko! Tristo medvedov in še strelo na vrh! — komu, kdaj in kako se je sanjalo, da bo gospod Matevž izbran za častnega člana „Dobrodelnega srca“? Ravno on — vse in povsod! Ko jih komaj pozna — te babje čenče!

„No, ja!“ je nato opravičil svoje razburjenje ter sédel, rekel bi, dostojanstveno na prijetni stolček pod

Gospod sodarski pomočnik jeseni 1918.

Risal Areh Smrekar.

(Listi poročajo, da ponujajo madžarski vinorejci sodarskim pomočnikom mesečno 1000 do 1500 kron ter prosto stanovanje in hrano).

zastrito žarnico. „Ej, dušica,“ je dejal, „politika je politika in najbolj čudna reč na svetu je politika...“

„Preveč se ženeš,“ ga je pogledala Marta.

„Oh, saj gre za častno članstvo!“ je pojasnila hčerka.

„Silentium!“ so važno rekli oče Matevž. „Vedve sta ženski, kaj bi s politiko! Zadeva je takale: Predvsem, jaz imam karijero in komandiram čez cel urad... Torej je zadeva sledeča: Oni večer, ko je bila vsa Ljubljana na nogah, jo ravno zavijem v Študentovsko ulico. Pa

zagrmi izpred magistrata: živijo! Kaj se je zgodilo? Nič se ni zgodilo. Ljudje se radi navdušijo, da malo pokriče. Prebito se mi malo ljubi, da bi norel za njimi, sem si mislil. A sem tudi politik. In brž pristopim. Pa so me précej opazili: „O, gospod upravitelj, naravnost vzorno, stare kosti pa tako mlado srce!“ Kaj čem, sem pa še jaz opletal s klobukom in vpil: Živijo, Slovenci! Živijo, Živijo! In na mojo besedo so ponovili: „Živijo, Ljubljana, živijo, magistrat!“ Vidita, dušici, to je politika.“

„Potem je neumnost,“ je pripomnila Marta.

„Oh, pametno,“ je menila hčerka, „samo da bi ne imela tako obnošenega plašča!“

„Kaj bosta, to je treba razumeti! Treba je karijere, izkušenj...“ je nadaljeval gospod Matevž. „No, in včeraj me sreča občinski svetnik Košir. To jih bom naklestil, pravi, strašno jih bom namlatil! Koga? vprašam. Občinarje, pravi, in še tebe, pravi, če ne boš tiho. — Tepec! Ampak to ni politika, če tako rogovili na cesti! Javen, političen človek marveč mora imeti zmerom nekaj ljubkega, bi rekel, simpatičnega na sebi... Potlej sem zvedel, da mu ležijo neke smeti na srcu in da bi rad mlatil po občinskih očetih, ki samo čast uživajo in nič ne delajo. Pred Petelinovo hišo se je spoteknil — ta Košir, pa je ugledal kup prevrnjenih smeti. To ga jezi. Toda, čemu toliko hudovanja zavoljo ničvrednih, umazanih smeti? Smeti, ki so taka brezpomembna, nič interesantna reč, ki takorekoč popolnoma nič ne odgovarjajo vzvišenemu, rekel bi, problematičnemu duhu časa, — pa jih vlačijo pred občinski svet in v časopis! Zavržena, zavržena politika, malenkostne ideje... Pa mu ne rečem tako, sem politik. Košir, pravim, po nepotrebnem se jeziš! A on, da mora biti Ljubljana bela in da vsi občinarji z županom vkup nimajo toliko vesti, kakor jo ima on. In se je bralo v časopisih o njegovih smeteh. Seveda, tudi to je politika, a nič velikega ni v njej! Pa ga naredo za obč. svetnika — tega Koširja! Strela, da so mene izvolili, bi jim danes povedal kakšno vzvišeno, interesantno idejo... In bi jim dajal takorekoč direktive. Na primer: „Če hočete storiti kaj kulturnega, ne postavljajte Kreka na Pogačarjev trg!“ Zakaj pa da ne? O, bom že povedal! „Gospodje,“ bi dejal, „vsa zadeva se mi ne vidi dovolj prava in moderna, rekel bi, ni dovolj umetniška... Kličem vam: Proč od zelja in barantačev! Ali je to primerno kulturni duh? Blagopokojni Krek ni barantal in velecenjeni gospod Krek je dal vse zastonj! Zato ponavljam: Proč od zelja in barantačev! Zakaj poglavitno je ideja in nikogar še nisem videl, da bi bil odnesel s Pogačarjevega trga kakšno veliko idejo. Strela! postavite spomenik na Grad, to bi bilo nekaj vzvišenega, odtam se vidi cela Ljubljana in še pol sveta! Mojduš, tam dobi človek ideje, da bi prekucnil celo Ljubljano...“

„Opala!“ se je kratkočasila gospodična tajnica.

„No ja!“ se je pomiril Matevž. „Potem bi predlagal nujnost sledečega predloga: Slavni občinski zastop stolnega mesta Ljubljane skleni, da se v najbližjem času postavi spomenik dr. Korošču! Ali pa dr. Šušteršiču, ali Štefetu, komurkoli! Kakor bi že veter vlekel in bi bilo bolj koristno... To bi bilo nekaj. Jaz bi znal dajati direktive. Reči moram, vrlo interesantne ideje... Pa pride Košir, ta kmetavz, in onegavi!“

„In vendar je rekla Koširjeva Katica, da bo predlagala...“

„Ej, Koširjeva? Glej jo dušico! Saj pravim, drugače je Košir zelo pošten človek. Le politike ne razume, to se pravi, temeljito je ne razume. O, pa ga imam rad — tega Koširja! Ti, pravi, ali si bil v Unionu? Kaj pa je? Ne, pravi, zato, ker sem ves čas gledal po tebi in te nisem mogel najti. Pa si bil zraven? Seveda, pravim. Strela! in sem bil celo dopoldne v kavarni... Pavlinca, Marta, vesta, kaj se to pravi?“

„Ja,“ je pripomnila skrbna Marta. „Ti, in marmelada se bo jutri dobila!“

„Avša! To ne spada v politiko... Ej, dušica, to se pravi: brez mene ne opravijo nikjer nič! Nikjer nič... In stavim, da me bodo že celo potrebovali, makar tudi v jugoslovanski državi... Če premislimo...“

Zdaj se je pa gospodu Matevžu spet prigodila majhna privatna nesreča. Prav počasi, počasi je prilezlo v usta, kislo je bilo in dišalo je kot staro, neprežvečeno zeljce...

„Dà, če pa natančno premislimo vso zadevo, sem jaz za svojo osebo globoko prepričan, da... da je politika zelo nehvaležna, rekel bi, nikoli prežvečena, zoprna reč... Fej te bodi!“ je izpljunil Matevž. „Reči moram, zelo zoprna zadeva...“

„Ja!“ je končala Pavla. „Torej boste sprejeli, ata, če vam ponudimo častno članstvo?“

„Me čete skubsti, kaj?“ je mračno požiral sline davkar Matevž.

„Oh, kakšni ste! Saj bomo dale v časopis.“

„Naj bo! Dovoljujem... Saj nimam nič od tega, ampak naj bo zavoljo te ljube, grde politike...“

Nato je Pepca odprla debeli zapisnik, ter prijela za pero, v nadi, da bo nekdo drugi v njenem imenu prelepo popisal zadnjo sejo „Dobrodelnega srca“ — ali gospod davkar Matevž je bil medtem prebavil do konca tisto zeljce in fižolček... Zazdehalo se mu je ter je vstal.

„Spat, kaj bi trtili luč! In jutri po marmelado!“

Pozor na papirnato blago!

A.: „Odkar nosi naš tovariš Pepe Korec papirnat telovnik, ne vzdrži niti pet minut več v krčmi.“

B.: „Potem je telovnik izdelan najbrž iz starih številčk abstinenčnega časopisa.“

C.: Previdnosti je treba, previdnosni! Jaz na primer sem si ukazal narediti telovnik iz glasila gostilničarske zadruga.“

Izpremenjene vrednote.

Moj prijatelj Miha Urban se nikoli ne zmoti v svojih gospodarskih računih. Vpoštevajoč, kako so se vrednote izpremenile, si je sestavil tole preglednico:

Kar je veljal prej: velja sedaj:

1 hlev — 1 krava

1 krava — 1 koza

1 koza — 1 kokoš

1 kokoš — 1 jajce

1 jajce — to se da danes beraču

vbočajme.

Po tem se ravna prijatelj Miha Urban in dobro mu gre; on namreč — prodaja.

Napačno razumel.

„Kako visoka je ta gora?“ — „2040 metrov.“ — „Ali se lahko tu človek ponesreči?“ — „Seveda — toda jaz bi vam ne svetoval!“

Za naše gospodinje.

Pripravlja se nova, času primerna izdaja „Slovenske kuharice“. Za poizkušnjo lahko že sedaj podamo navodilo, kako se napravijo palačinke:

„Vzemi 3—4 zavojčke jajčnega surogata in kozarec kondenziranega mleka. Dodeni 2 do 3 izkaznice za pšenično moko. Postavi vse nastran in počakaj do prihodnje razdelitve masti, da vse to lahko opraviš na solncu, če tisti dan — ne dežuje.“

Oče: „Oh, še to bi rad dočakal, da bi enkrat spet jedel riž.“

Petletni sinček: „Riž! Kaj je to, oče?“

Netaktnost.

Žena: „Zastonj sem šla — trgovec nam ne da več na up!“

Mož: „Prokleti lump se je gotovo informiral o nas!... Taka nesramnost!“

**Na fronto se „Kurent“ sme pošiljati!
Naročite ga vojakom, to jim bo naj-
lepše razvedrilo!**

Homatije v Rusiji.

Risal Maksim Gaspari.

K. B. Stockholm: „Sovjetske čete pode Čeho-Slovake v divjem begu za seboj.“